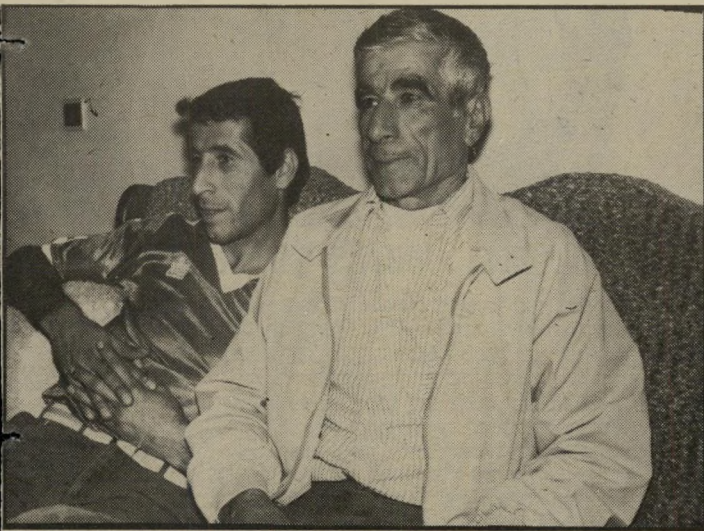
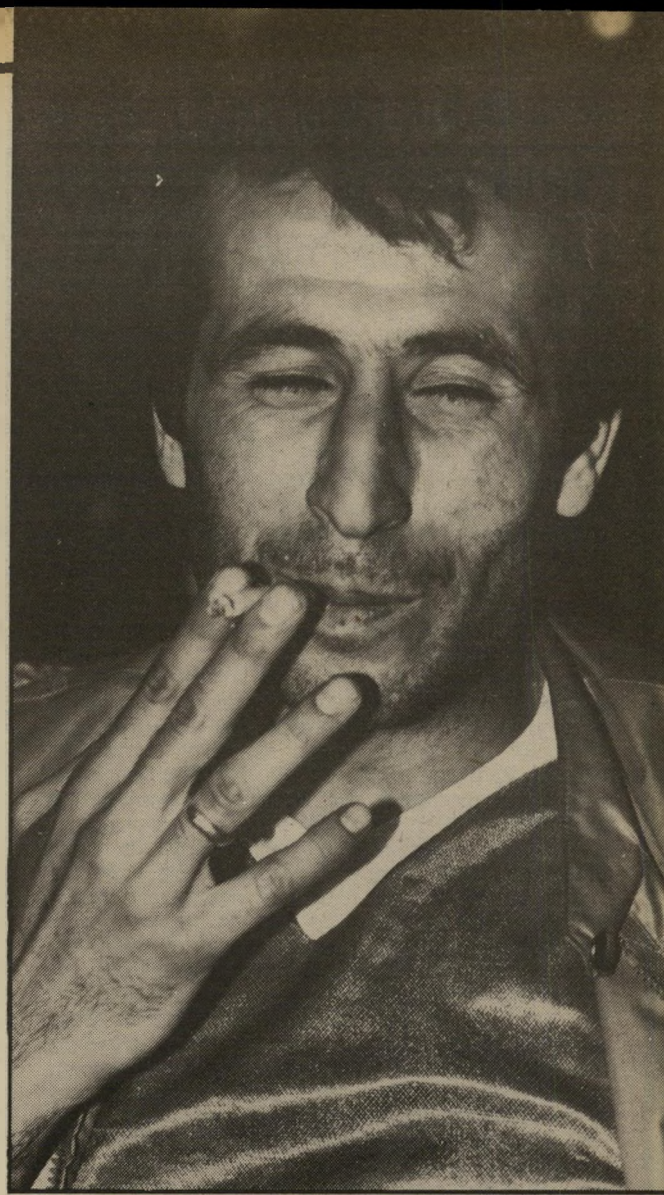

„ספ דקות של הפלייה“ כן מגיד זאהי ארמלי, הכוכב התורן של הכדורגל הישראלי, את הופעתו במיגרש

ה"בוגד" שהצליח

„אבא היה נגדי!“ אביו של זאהי (למעלה, במעיל הלבן, ליד בנו), נכנע ללחצים שהפעילו אנשי שפרעם, כדי לא לשחרר את כוכבם זאהי לקבוצה בליגה הלאומית.

של מכבי שפרעם, וזאת בין השאר, בזכותו של יוסלה מירמוביץ, המאמן הלאומי, „שהאמין ביכולת שלי לתת הרבה“.

מיבצעיו של זאהי בנבחרת האולימפית לא ביישו את שמו והוכירו לכל חובבי הכדורגל, שזאהי ארמלי בן שפרעם קיים על המפה הספורטיבית. בשביל שחקן, שהיה עד אז כמעט אלמוני, זה היה משהו. מסביר ארמלי ועיניו הירקרות מנצנצות: „לא מספיק להצטיין, חשוב שיכירו אותך“. כדורגל טוב הוא משחק כבר הרבה שנים, אבל זה לא מספיק, כנראה. עכשיו הוא רגוע. קבוצתו החדשה, מכבי חיפה, המריאה, מאז הצטרף לשורותיה, למקום השני בטבלת הליגה הלאומית, כשפניה אל האליפות. זה נחשב מוכבד. במושגי הספורט זה נחשב מהפך מושלם. אך הגולים שהבקיע וסיפור הפרידה העצוב ומורטל-העצבים ממכבי שפרעם, לא היו הקטעים הפיקאנטיים

למזלו של ארמלי, לא הפסיקו לרוש כסיפורו, לכחוש ולציין כל התפתחות סביבו. גם זאהי כעצמו מודה שהעיתונות עשתה בשבילו את רוב העבודה. זאהי נשאר בכותרות גם כשהמשיך לשחק בקבוצת התחתית

זאהי ארמלי, הלהיט התורן של הכדורגל הישראלי, עונה כמדויק על צורכי עיתונות-הספורט הפורחת בארץ. אמצעי-התיקשורת עטו עליו בחודשים האחרונים וזאהי בן ה-26 נחשב כרטיס-פתיחה.

ארמלי הוא לא רק כדורגלן כירורגי ומבריק, אלא גם סיפור אנושי חריג. הוא ערבי נוצרי, בן העיירה הצפונית שפרעם, שקבוצתו, מכבי שפרעם, מהליגה השלישית, שבה גרל והתפתח, סירבה, בכל תוקף, לשחרר אותו לקבוצה מהליגה הבכירה.

בקריאות „בוגד“ גייסו בני שפרעם נגדו את כל בני העיירה, כולל הוריו מולידיו, אחיו ורודיו, שכנו וחבריו. כולם התנגדו לעזיבתו. לקאריירה המבטיחה שציפתה לו. הם אפילו ניסו לחבל כחתונה עם עאליה.

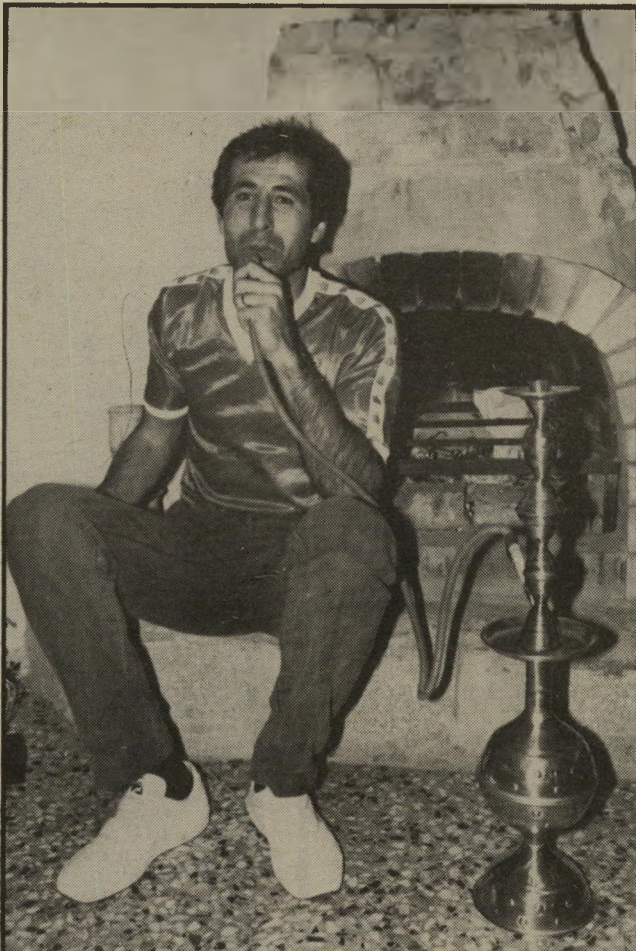
אף אחד בשפרעם לא חשב על זאהי. כולם חשבו על יוקרת המקום. „אם זאהי לא ישחק בשפרעם, הוא לא ישחק בשום מקום אחר“, הכריזו. לבסוף נשבר זאהי. גם הגוף החסון, המתנשא לגובה של 1.85 מטר, לא עמד בלחץ הכבד שהופעל עליו.

כמשך חודשים ארוכים הוא לא היה מסוגל לישון בלילה. הכאב והראגה אכלו אותו. לא היה לו כוח להתמודד נגד כל העולם סביבו. בסך-הכל רצה להיות כדורגלן מהשורה. החלום שלו, להיות כוכב בקנה-מידה רציני, כמעט התפנס לו מול העיניים. בגיל שנחשב כעניו, לאמצע הדרך בקאריירה של כדורגלן.

„לא מספיק להצטיין!“

לא עם הייתי בן 21-22, הייתי תובע אותם. לא הייתי מפתח מהם. אך לא רציתי להיכנס להסגר של שנתיים. זה היה מחסל לי את הקאריירה שבקושי התחלתי. הערפתי שיעשו מה שהם רוצים. הם רצו להרוויח עלי, נתתי להם, למרות שלא הגיע להם, כי שיחקתי אצלם תמורת גרושים. זה הרגיו אותי שלא היו הוגנים כלפי ולא נתנו לי את הכבוד שהגיע לי. הם לא קיימו הבטחות.“

„אני ערבי!“ אומר זאהי ומעטן בניחותה מהנוגיה שבביתו בשפרעם. אז משתמשים בזה כדי לקלל אותי. זאהי לא מוכן לעזוב את שפרעם תמורת כל סכום שיציעו לו.

„אשתי היתה בעדי!“ עאליה, האשה הסרחה של זאהי, מגישה לו מגבת ולא מפסיקה למקו. היא היתה היחידה שדחפה אותו לעזוב את שפרעם.

המיוחדים שלו. שנינו מייצגים את המיגור הערבי בצורה יפה.“

„אני לא כאסחן!“

קאדי למד את השיטה כיצד להת-נהג עם שאלות פרובוקטיביות והיום הוא אומר: „אין ספק שטורק הוכיח מוזמן את יכולתו במיגרש. אני מאור מעריך ומכבד אותו, יכולתו של טורק זה לא נושא לוויכוח. טורק עשה בשבילי עבודה. הוא הכין את השטח והביא לי את הדרך הנכונה להיכנס לעולם הפתוח של הליגה הלאומית.“

היחידים שהתוספו לכדורגל מדרמות של זאהי ארמלי. כולם חיפשו כותרות נוספות, עם אקשן, ומצאו אותו אצל יריבו, ריפעת (ג'מי) טורק, הכדורגלן הערבי של הפועל תל-אביב. מי הוא הכדורגלן הערבי הטוב בארץ? שאלו את זאהי, שהתחיל להבין שכותרות יכולות להיות גם אכזריות וקשות.

היריבות הפוטנציאלית בין השניים נופחה, לדבריו של זאהי: „אני לא יודע מי אשם ביריבות שלנו בעבר. לכלי-התיקשורת היה חלק לא קטן בזה. הם ניסו לסכסך בינינו. שנינו טובים. לכל אחד יש הכישרים